

Теди

За последните четиринадесет месеца от живота си Теди разказва набързо. Нарочно пропуска детайлите и все иска да стигне до края на историята - там се чувства в безопасност. Приела е за неизбежно всичко, което се е случило в живота ѝ досега. Затова в преразказана си версия той звучи като като конспект. Като хроника без емоции.

- Как се преживява всичко това - питам, когато разговорът ни привършва.

- Не знам... - вдига рамене тя.

Както във всички подобни истории...Теди се запознала с Иван в едно кафене. В Хасково. Пътувала дотам често "на разходка и на пазар".

- Дойде при мен, здравей – здрасти! Беше симпатично момче, разказва тя. Седна, говорихме дълго. После се виждахме често, станахме близки, приятели. Ама не бяхме гаджета, набързо добавя тя, с тон, който звучи по-скоро като оправдание. Тогава още не знаех, че е женен, че жена му работи някъде по Германия...

За около месец през февруари или март миналата година Теди отишла на гости при сестра си в Пловдив. Там се запознала с друго момче - Георги.

- Дълго време преди това си бяхме писали в интернет, казва тя. Знаехме разни неща един за друг, но не се бяхме се виждали. Предложи ми да се срещнем, аз казах "добре" и... така.

Георги също бил симпатичен и мил. Затова двамата с Теди заживели заедно. После тя разбрала, че е зет на Иван, но и до днес продължава да твърди, че това е без значение в историята, която ми разказва.

Един ден двамата ѝ предложили да замине с тях за Австрия. Имали приятели там, щели да си търсят работа.

- Казаха ми, че веднага ще ме уредят като сервитьорка или барманка. Аз имах опит, обяснява Теди. А тук... Какво да правя тук? Нямах работа, нищо! Тъкмо бях навършила 18 и никога дотогава не бях излизала в чужбина. Толкова наивна съм била!

На 24 май миналата година тримата заедно тръгнаха за Австрия. Както във всички подобни истории - с кола. Към обяд на следващия ден пристигнали във Виена. И само няколко часа по-късно завели Теди, за да ѝ покажат заведението, в което щяла да работи.

- Седнахме на една маса, а наоколо българи, турци..., разказва тя. Георги и Иван говориха два часа със собственика на заведението, а аз не разбрах и дума - не знаех немски. Казаха ми, че спорили за парите, какво ще правя... такива неща.

Във Виена Георги и Иван имали квартира. На Теди обяснили, че я държат от дълго време, но "кой знае защо досега не е станало дума за това". И тя им повярвала. Пак и пак.

Настанили се, а четири дни по-късно Георги внезапно казал, че трябва да се върне в България. Имало нещо спешно, което трябвало да уреди, и веднага след това щял да се върне. Бърза, за да не кара Теди да го чака.

- ...и не се върна, въздъхва дълбоко Теди. Остави ме с Иван, а той още на следващия ден ми каза: "Слушай ме сега, моето момиче! Ще работиш като проститутка, ясно? Хайде, от днес!"

Тактиката на Иван

Както повечето момичета от историите като тази, Теди отказала. Тогава все още мислела, че Георги ще се върне, за да уреди нещата.

- Не знаех какво се случва с мен, казва тя. Цяла седмица не излизах навън, спрях да се храня. Карахме се непрекъснато, но не, не ме биха. Не са ми посягали нито Иван,

нито Христо. Просто стоях и плачех. Повтарях само, че искам да си тръгна, да се прибера. Една седмица по-късно Христо ми каза: "Добре де, върви си! Обаче аз пари нямам! Ако искаш да си ходиш – ей там е улицата. Отивай, изкарай си парите!"

Тактиката на Иван сработила. После всичко тръгнало "като по вода". Взел личната карта на Теди, следял я на всяка крачка. Вечер прибирал всичките и пари. Казвал, че ги спестява за пътуването.

- Всеки ден го питах дали вече не са достатъчно, а той ми казваше, че не стигат за нищо, разказва Теди. "Как не стигат, викам аз. Толкова пари донесох?" Вечер само за няколко часа парите, които печелех, стигаха до 900 – 1000 евро. Един ден просто спрях да броя клиентите. Беше ми отвратително, просто не мога да го опиша, толкова е гадно!

В стаята на приюта, където сега е настанена Теди, бръмчи само климатикът. Тихо е, а тя мълчи. Разказът ѝ е спрял на място, от което тя не иска да продължи. Срамува се от безсилието си.

На една виенска улица

За два месеца момичето е продадено четири пъти. На четирима различни сутеньори. Държат я гладна с дни, когато отказва да работи. Не я бият. Но и повтарят, че няма изход. Всеки ден, докато я накарат отново да застане на улицата. После прибират всичките ѝ пари и така тя никога не успявала да събере нужното, за да си тръгне.

- Имаше една жена на улицата – българка от полицията, разказва Мария. Непрекъснато ме питаше трябва ли ми нещо, може ли да ми помогне. А аз все отговарях: "Не!". Страхувах се. Другите момичета на сутеньорите ме следяха. Наблюдаваха ме непрекъснато.

Тук, на една улица във Виена, две от историите за трафик на жени, които през последната седмица разказваме в "Дневник", се преплитат. Теди се среща с Мария.

- Виждах я всеки ден. Говорехме си, даваше ми цигари. И тя тръгнала от Хасково уж за Германия, а я докарали във Виена. Да мие чинии ѝ казали, ама...

Мария забременяла от някакъв сърбин – търговец на дървен материал. Бил редовен клиент, а тя го харесвала. Искала да задържи детето, но сводникът ѝ не позволил. Накарал я да го махне – в петия месец. Върнал я обратно в Хасково, а там лекар от местната болница свършил работата тайно. Платили му 350 лв.

- Казваше ми, че на всяка цена трябва да избягам, разказва Теди. И аз след месец и половина събрах кураж. Един ден по улицата отново минаха онези момичета от социалните служби във Виена, които раздават на проститутките брошури и презервативи. Направих се, че уж си говорим нещо друго, а им разказах цялата история.

Десетина минути по-късно на улицата пристига полицейски патрул. Поискали на Теди документи за самоличност, разрешителни за работа, медицински сертификати – всичко онова, което тя нямала. Проверката трябвало да изглежда като истинска. После под претекст, че трябва да ѝ бъде направена проверка, я отвели със себе си.

- Свързаха се с посолството, за да ми направят пасаван, и ми купиха билет за самолета, казва тя. И още на следващия ден излетях за България.

Тук историята на Теди не свършва. И не се повтаря. Просто продължава в друга история.

- Прибрах се веднага при баща си, разказва тя. Живеят заедно с дядо. Не съм виждала майка си от 15 години, когато напусна татко. Той нищо не ме попита, аз сама му разказах - че съм била на работа в чужбина, че не съм могла да се обадя... А той дори не изчака края, всичко му беше ясно - заради сестра ми. "Не искам да знам повече", каза.

И понеже нито една мръсна история не свършва толкова лесно, няколко дни по-късно "на гости" на Теди пристигнал първи братовчед. За това, което се е случило, тя не

иска да разказва. Махва с ръка - той също бил сутеньор. Само че на жена си. Насила я карал да спи с гърци, които редовно минавали границата, за да търсят проститутки в селата наоколо.

Този път Теди потърсила помощ веднага. Така била настанена в един от приютите за жени – жертва на трафик. Останала там пет месеца – от края на юли м.г. до декември. Тогава се появил нов, пак симпатичен и добродушен младеж. Като Иван, като Христо...

Срещи с психолога

- Докато бях в приюта, ходех на вечерни курсове. Искях да завърша средно образование, а после да отида на курсове за готвачка в Русе. Обаче се запознах с това, другото момче - Данчо. И той отначало беше добър. Много добър беше! Говорихме си, че ще отидем в Гърция, там да работим, да спечелим някой лев....

И тръгнаха. Хванали се на работа в овчарник – някъде из селата край Солун. Но още след първия-втория месец всичко се променило.

- Живеехме в къщата на собственика и един ден Данчо изчезна. Остави ме сама с овцете. Сто-и-трийсет-бяха! Сто и трийсет, повтаря Теди и се смее. Нищо не знаех – нито как се гледат, нито каква да правя с тях, ама се оправих. И почнах да се уча, щото вече се бяхме хванали с работата. Плащаха ми редовно, нямах никакви проблеми, а парите събирах у дома. След месец Данчо се появи и взе всичко. После продължи да си идва, но докато ме няма. Обръщаше къщата наопаки и крадеше парите. После хойкаше някъде и така – до следващия път, разказва тя.

Когато работата свършила, Теди помолила собственика на овцете да я пусне уж за изпити. Излязъл свестен човек и съжалява, че трябвало да го излъже. Платил й последната заплата и дори я изпратил - чак до Солун.

Сега Теди отново е настанена в приют на Националната комисия за борба с трафика на хора. Работи като готвачка в един от най-люксоznите ваканционни клубове в страната и редовно се среща с психолог.

"Разбрах, че съм много наивна и винаги разчитам на някой до мен, почти декламира тя. Нямам самочувствие, не си вярвам, че мога да се справям сама. Но сега съм тук, за да работя върху себе си. И трябва много да внимавам с мъжете оттук нататък!"

Думите не са нейни. Затова и звучат като чужди - сякаш казани за някой друг.

Всички имена в тази история са измислени. Съдебните дела срещу сутеньорите на Теди се очаква да започнат всеки момент